

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 708/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., Podzámska 41/A, Hlohovec, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 32Tp/35/2025 a jeho uzneseníu z 24. júla 2025 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tpo/56/2025 a jeho uzneseníu z 19. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. septembra 2025 domáha v zmysle petitu ústavnej sťažnosti vyslovenia porušenia svojho základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 32Tp/35/2025 a jeho uznesením z 24. júla 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tpo/56/2025 a jeho uznesením z 19. augusta 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), zrušenia oboch väzobných rozhodnutí a vrátenia veci sťažovateľa okresnému súdu na nové konanie, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou, kde o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 3. júla 2025 okresný súd rozhodol prvostupňovým väzobným rozhodnutím, ktorým žiadosť zamietol, neprijal záruku dôveryhodných osôb (rodičov sťažovateľa) a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažnosť uplatnenú sťažovateľom proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu krajský súd druhostupňovým väzobným rozhodnutím zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ, zmätočne poukazujúc na judikatúru ústavného súdu relevantnú pre posudzovanie otázky zbytočných prietáhov v meritórnom konaní, namieta, že prvostupňové väzobné rozhodovanie okresného súdu nespĺňalo požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí.

4. V ďalšom bode sťažovateľ prezentuje rozsiahlejšiu argumentáciu, v rámci ktorej predkladá tvrdenie, že je trestné stíhanie vedeného proti jeho osobe založené na nezákonnosti dôkazného procesu, keď malo podľa vyjadrenia sťažovateľa dôjsť k sledovaniu jeho osoby bez vydania predchádzajúceho príkazu prokurátora podľa § 113 Trestného poriadku. V nadväznosti na to prezentuje tzv. teóriu plodov z otráveného stromu a dôvodí, že všetky dôkazy nadväzujúce na takýto nezákonný postup polície, počnúc zaistenými nedovolenými látkami cez výsluchy svedkov a výsledky znaleckého dokazovania, majú povahu dôkazov absolútne neúčinných anemožno na nich v rámci trestného konania prihliadať.

5. Vo všetkých označených skutočnostiach sťažovateľ vidí porušenie všetkých jeho namietaných práv.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí postupom okresného súdu:

6. V súvislosti s uplatnenou námietkou porušenia požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu. Už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

7. Z odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu vyplývajú tieto zistenia relevantné pre posúdenie dotknutej otázky, ktoré si ústavný súd zrekapituloval a vyhodnotil:

- sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby neadresoval príslušnej okresnej prokuratúre, ale priamo okresnému súdu, a to 4. júla 2025,
- okresný súd s odkazom na § 79 ods. 3 a 4 Trestného poriadku odoslal 4. júla 2025 žiadosť sťažovateľa na vyjadrenie dotknutej okresnej prokuratúre, ktorá túto obdržala 7. júla 2025 a svoje stanovisko doručila okresnému súdu 16. júla 2025,

- okresný súd vykonal väzobný výsluch sťažovateľa a vydal prvostupňové väzobné rozhodnutie 24. júla 2025, ktorého písomné vyhotovenie bolo sťažovateľovi doručené 4. augusta 2025.

8. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žiadosť sťažovateľa spolu so stanoviskom prokurátora bola okresnému súdu predložená 16. júla 2025, a tento deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol okresný súd o podanej žiadosti sťažovateľa spôsobilý rozhodovať a rozhodnúť. Prvostupňové väzobné rozhodnutie okresný súd prijal 24. júla 2025 a toto sťažovateľovi doručil 4. augusta 2025. Čistá celková doba konania o žiadosti sťažovateľa pred okresným súdom tak v súhrne predstavuje devätnásť dní.

9. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Tak ako to vyplýva z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka konania pred okresným súdom neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie pred okresným súdom trvalo celkovo devätnásť dní. Celkovú dobu prvostupňového väzobného rozhodovania tak ústavný súd hodnotí ako na prvý pohľad primeranú, neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o jeho väzobnej veci v rámci prvostupňového konania vedeného pred okresným súdom ako zjavne neopodstatnená.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

10. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Sťažovateľ v podstate toto porušenie vidí v nedodržaní požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí v rámci prvostupňového väzobného rozhodovania pred okresným súdom a tiež v skutočnosti, že majú mať dôkazy, o ktoré sa opiera jemu vznesené obvinenie, nezákonný charakter.

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu. Existencia druhostupňového konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom väzobnom rozhodnutí. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako neprípustnú.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

12. Ako bolo uvedené v bode 4 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sťažovateľ predostiera aj námietky o nezákonnosti dôkazného procesu, ktoré odvíja od tvrdenia o predchádzajúcom nezákonnom sledovaní sťažovateľa políciou. Ústavný súd po tom, čo sa podrobne oboznámil s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodovania krajského súdu, konštatuje, že táto v ústavnej sťažnosti prezentovaná argumentácia presahuje rámec sťažovateľovej argumentácie uplatnenej v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu. Inými slovami, odôvodnenie druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu svedčí o tom, že argumentáciu o nezákonnosti dôkazov, o ktoré sa opiera sťažovateľovi vznesené obvinenie, ktorú sťažovateľ prezentuje v ústavnej sťažnosti, vôbec neuplatnil v sťažnosti, ktorou napadol prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), limitujúci vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, resp. k iným orgánom verejnej moci, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi a ostatnými orgánmi verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá, resp. nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

13. Bez toho, aby ústavný súd argumentáciu sťažovateľa bližšie rozvádzal a posudzoval jej opodstatnenosť, vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ mohol, avšak v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu predmetnú námietku a argumentáciu neuplatnil, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti námietok podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú odmietol.

14. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu